

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΤΟΥ ΑΛΞ. ΔΟΥΜΑ

‘Ο Φέους που κυλά σε μία κοίτη εξήντα μέτρα βαθιά, μέσα σε βράχους καθέως κομμένους, διέκοπτε κάθε συγκοινωνία στους κατοίκους των δύο χωριών Κορνέρα και Γκοσενέν. Αυτή η δυσκολία επικοινωνίας εξήγησε πολύ τα δύο γειτονικά χωριά και αναγκάστηκαν να μαζέψουν και τα δύο τους αξιωματικούς αρχιτέκτονας και με κοινά έξοδα να κατασκευάσουν πολλά γεφύρια μα κανένα δεν ήταν τόσο στερεό ώστε ν’ αντέξει περισσότερο από ένα χρόνο στη θύελλα, στις πλημμύρες, και στους δγκους των πάγων που κυλούσαν απ’ τ’ όβουν. Μία τελευταία αυτού του είδους άποπειρα έγινε κατά το τέλος του 19ου αιώνας. Αυτή η γέφυρα βάστηκε ως το τέλος σχεδόν του χειμώνα και έδινε την έλπίδα ότι θ’ άντεixe σε όλες τις μπόρες. Αλλά να που ένα πρωί ο δήμαρχος του Γκοσενέν μαθαίνει κάλπικη η γέφυρα γκρεμίστηκε και πρόσφορο έζησε κοπελάκι.

Μόνο ο διάβολος θά μπορούσε να φτιάξει μία στερεά γέφυρα, φώναζε τότε ο δήμαρχος. Δεν πρόφτασε όμως να τελειώσει τη φράση του, και ο ύπρητης του, του άνηγγελε την επίσκεψη του κυρίου Σατανά.

— ‘Ας έμειν, ειπε ο δήμαρχος.
‘Ο ύπρητης τραβήχτηκε κι’ έκανε θέσι κι’ έναν κύριο τριανταπέντε ως τριαντάξι έτών, ντυμένο κατά το γερμανικό τρόπο, με ένα κολλητό κόκκινο παντελόνι και μία μαύρη βελούδα με τρύπες στους άγκωνες απ’ τις όποιες φαινότανε μία φόδρα χρώματος της φωτιάς.

Στο κεφάλι του είχε ένα φαρδύ μαύρο καπέλλο και στα μαλλιά του κολλήμενο ένα κόκκινο στερεό που του έδινε μία ιδιαιτέρη χάρη.

Τα ύποδικά του, ήταν στρουγγυλά μπροστά, όπως συνηθίζονταν εκατό χρόνια προσηύτερα, στη βασιλεία του Λουδοβίκου 12ου. Στα πόδια του είχε και από ένα νύχι μπροστά σαν εκείνο του κόκορα, που θά του χρησιμοποιούσαν, ως φαίνεται, για φερωνιστήρες όποτε του άρεσε να ταξιδεύη επιπίως.

Μετά τας συνήθειες φιλοφρονήσεις, ο δήμαρχος εκάθησε σε μία πολυθρόνα και ο διάβολος σε μία άλλη. ‘Ο δήμαρχος έβαλε τα πόδια του κοντά στη φωτιά, ο διάβολος τα δικιά του μέσα στη χόβολη.

— Λοιπόν, φίλτατε, ειπεν ο διάβολος, έχετε ανάγκη από μένα ;

— ‘Ομολογώ, έξοχώτατε, άπηνησε ο δήμαρχος ότι η συνδρομή σας δεν θά μάζ ήταν άρρητος.

— Πρόκειται για την καταραμένη αυτή γέφυρα, δεν είν’ έτσι ;

— Ναι, λοιπόν ;

— Σας είνε πολύ χρήσιμη ;

— ‘Αφού δεν μπορούμε να περάσουμε στο άντικρυνό χωριό.

— ‘Α ! α ! έκανε ο Σατανάς.

— Φαίνεται καλός διάβολος, ειπε ο δήμαρχος μετά στιγμιαίαν σιωπήν, δεν θά δεχθήτε να μάζ φτιάσετε μία ;

— Μόλις θά σας τ’ επρότεινα.

— Λοιπόν, δεν χρειάζεται τώρα, παρά να συμπληρώσουμε... στην...

‘Ο δήμαρχος έδίσταζε.

— Στην άμοιβή, εξακολούθησε ο Σατανάς, βλέποντας τόν συνομιλήτή του με μία παράξενη ένφραση πονηρίας.

— Μάλιστα, ειπε ο δήμαρχος, προσησθανόμενος, ότι η ύπόθεσις θά έμπερθευετο σ’ αυτό το σημείο.

— Μην άνησυχείτε, ετόνισεν ο Σατανάς ταλαντευόμενος στα πιναπόδια της πολυθρόνας του, θάμια πολύ συμβιβαστικός.

— Έχει καλός, αυτό μ’ ενθαρρύνει, ειπε ο δήμαρχος. Λοιπόν η τελευταία γέφυρα μάζ έστοίχιζε εξήντα χροιά μάρα. Θά διπλασιάσουμε αυτό το ποσό για την καινούργια. Περισσότερον μάζ είνε αδύνατον να δώσουμε.

— Και τί ανάγκη έχω εγώ απ’ τ’ χρυσάφι σας ; ειπε ο Σατανάς. Μπορώ να φτιάσω όσο θέλω. Νά !

Και πήρε ένα κάρβουνο κατακόκκινο μέσ’ απ’ τη φωτιά, όπως θάπερνε ένα κομμάτι από μία μπουκονιέρα.

— Άνοιχτε τ’ χέρι σας, ειπε στο δήμαρχο.

‘Ο δήμαρχος έδίσταζε.

— Μη φοβάστε, επέμεινε ο Σατανάς, και το ύβαλε μέσ’ στο χέρι ένα κομμάτι καθαρότατο χρυσάφι !

‘Ο δήμαρχος τ’ ύψους και τ’ ξαναγόρισε μέσ’ στο χέρι του με περιέργεια και θαυμασμό ! ‘Υστερα θέλησε να τού τ’ ξαναδώσθ.

— ‘Οχι, όχι, κρατήστε το, τού ειπε ο Σατανάς, βάζοντας ύπερηφανα τ’ ένα πόδι άπάνω στ’ άλλο. Σας τ’ κάνω δώρο !...

— Καταλαβαίνω, ειπε ο δήμαρχος, έπιθυμείτε να άμειψθήτε δι’ άλλου νομισμάτος άφού χρυσάφι μπορείτε να φτιάσετε όσο θέλετε.

Αλλά έπειδή εγώ δεν γνωρίζω ποιόν είνε τής άρεσκείας σας, — θά σάς παρακαλώσθε όπως μού τ’ πητε σεις ο ίδιος.

‘Ο Σατανάς έσκέφθηκε μία στιγμή και ειπε :

— Θέλω να μού άνηκει η ψυχή εκείνου που θά περάση πρώ-

τος απ’ τή γέφυρα που θά σάς φτιάσω !

— Έστω, ειπεν ο δήμαρχος.

— ‘Ας συντάξουμε λοιπόν το συμφωνητικό, εξακολούθησε ο Σατανάς.

— ‘Υπαγορεύσατε σεις ο ίδιος, ειπε ο δήμαρχος κι’ έπηρε μία πένα, μελάνι και χαρτί και άρχισε να γράφει.

Μετά πέντε λεπτά το συμφωνητικό ήταν έτοιμο. Μία άρκετά πλατιά ύπογραφή έσήμανε τ’ όνομα τού Σατανά, και μία άλλη τού δημάρχου έξ’ όνόματος των συμπολιτών του.

‘Ο διάβολος ύποχρεώτο κατά το συμφωνητικό αυτό να κατασκευάση τη νύχτα μία γέφυρα πεντακόσιων έτών άντοχής.

Και ο δήμαρχος εκ μέρους του, παραχωρούσε διά τήν πληρωμήν τη ψυχή εκείνου που η τύχη η ή ανάγκη θά τ’ έφερε να περάση πρώτος τ’ γεφύρι που θά έχτιζε ο άρχων αυτός της Κολάσεως.

Τήν άλλη μέρα, κατά την χαραυγή, η γέφυρα ήταν τελειωμένη.

Σε λίγο ο δήμαρχος φάνηκε στο δρόμο τού Γκοσενέν. Έρχόταν να δη άν ο διάβολος είχε τηρήσει τήν ύπόσχεσί του. Είθε τή γέφυρα και τήν βρήκε πολύ κατάλληλη. Στην άπάντη άκρη τού γεφύριού διέκρινε τόν Σατανά να κάθεται σ’ ένα λιθάρι. Έπεριέμενε τήν άμοιβή της νυχτερινής έργασίας του.

— Βλέπετε ότι κρατώ το λόγο μου, φώναζε προς τόν δήμαρχο.

— Κ’ εγώ επίσης, άπάντησε ο δήμαρχος.

— Πώς, άγαπητέ μου δήμαρχε, ειπε ο διάβολος, θά ύσασαθήτε σεις χάρην της σωτηρίας των συμπολιτών σας ;

— Άκριβώς εγώ, όχι, τού άπάντησε ο δήμαρχος άποθέτον στη είσοδο της γέφυρας ένα σάκιο πουχε φέρε στον όμο του, και τού όποιου άρχισε να λύνει το σπάγγο.

— Τι έχει μέσα ; τόν ρώτησε ο Σατανάς προσπαθώντας να μαντήψη τι έπρόκειτο να γίνη.

— Προσρη... κάνει έξαφνα ο δήμαρχος κι’ ένας σκύλος σέρνοντας μία κιασφόρα απ’ τήν ουρά του, βγήκε τρομαγμένος απ’ τ’ σάκιο, και πέρσε γαυγίζοντας τήν γέφυρα.

— Έκράτησα τ’ όλο μου, φώναζε τότε ο δήμαρχος, σαν τίμιος άνθρωπος. ‘Ο πρώτος που διάβηκε τήν γέφυρα είναι ο σκύλος. Τρέχα να τού πάρης τήν ψυχή !...

‘Ο Σατανάς έγινε έξω φρενών. ‘Ελογάριαζε να πετύχη μία ανθρώπινη ψυχή και έπερσε να πάρη τώρα μία σκυλιά !...

Σάν έξυπνος όμως διάβολος που ήταν έκανε πώς τού φάνηκε άστειο τ’ κόλλο και γελούσε όσο ο δήμαρχος ήταν εκεί. Μόλις όμως αυτός τού γύρισε τήν πλάτη, ο Σατανάς άρχισε στη γέφυρα για να τήν γκρεμίση με τα χέρια και με τα πόδια. Τήν είχε φτιάσει όμως με τόσο φιλότιμο ώστε έβγαλε τα νύχια του και ξερίζωσε τα δόντια του, χωρίς να μπορούσε να βγάλη τ’ μικρότερο χαλίτι.

Είμαι ο μεγαλύτερος βλάκας, ειπε τότε και βάζοντας τα χέρια στις τσέπες άρχισε να περπατάει στις όχθες τού Φέους κινώντας δεξιά κι’ άριστερα, σ’ ένα έδαμμα της φύσις.

Δέν είχε φανερώσει άκόμη σχέδιο της εκδικησεώς του. Κοίταζε να βρη ένα βράχο καδικήλου μεγέθους, να τόν άνεβάση στο βουνό που ύψώνεται στην πεδιάδα, να τόν αφήση να κυλήση από πεντακόσια πόδια ύψους τήν γέφυρα και να τήν γκρεμίση.

Δέν είχε κάνει τρεις λήψεις, κι’ ετόρηκε τ’ βράχο του.

‘Ενα βράχο τόσο όγκωδών που εκατό άνδρες ούτε να τόν κινήσουν καν δεν θά μπορούσαν.

‘Ο Σατανάς τόν ετόρησε με τόση εύκολία, με δση ένα παιδί θά έσήκωνε ένα κουνουπίδι, τόν έφόρτωσε στον όμο του, και πήρε τ’ μοσολάτι που όδηγοσε στην κορφή τού βουνού, βιάζοντας τή γλώσσα του απ’ τή χαρά του, και λακωνοποιημένος των προτέρων, γίνε την άπελασία τού δημάρχου, όταν θ’ άβλεπε τή γέφυρα γκρεμισμένη.

Άφου βάρδισε λίγο, ο Σατανάς παρετήρησε προς τή γέφυρα και τού φάνηκε πώς ελθε κάνα σ’ αυτή μία μεγάλη συγκέντρωσις.

Άφση τ’ βράχο του χάμω, σκαφάλωσε στην κορφή του και τότε διέκρινε καθαρά τ’ παπά τού Γκοσενέν μ’ ένα σταυρό, κι’ ένα έξαπτόσυγο, να εύλογεί τή γέφυρα άμειρωμένος τήν στο θεό.

‘Ο Σατανάς κατάλαβε τότε ότι τίποτε δεν μπορούσε να κινή για να πετύχη τ’ σκοπό του και κατέβηκε λυπημένος απ’ τ’ βουνό.

Στο δρόμο βρήκε μία γέριχη άγγελίδα, τήν άρπαξε απ’ τήν ουρά, και τήν πέταξε για να ξεθυμάνη σ’ ένα γαρρολό !

‘Οσο για τ’ δήμαρχο, αυτός δεν άκουσε πιά να γίνεται λόγος για τόν καταχθόνιο αρχιτέκτονα. Μόνο τή πρώτη φορά τού έβαλε τ’ χέρι του στην τσέπη έκανε γερό τ’ δάκτυλά του. ‘Εταν τ’ χρυσάφι πουχε ξαναγίνη, κάρβουνο. Και η γέφυρα έβράστηκε πεντακόσια χρόνια όπως τότε ύποσχεθή ο διάβολος.

Μετάφρ. Δ. Π. Σπυρουλοπούλου

Είπεν να μαντήρη ο διάβολος...

ταλλήλου μεγέθους, να τόν άνεβάση στο βουνό που ύψώνεται στην πεδιάδα, να τόν αφήση να κυλήση από πεντακόσια πόδια ύψους τήν γέφυρα και να τήν γκρεμίση.

Δέν είχε κάνει τρεις λήψεις, κι’ ετόρηκε τ’ βράχο του.

‘Ενα βράχο τόσο όγκωδών που εκατό άνδρες ούτε να τόν κινήσουν καν δεν θά μπορούσαν.

‘Ο Σατανάς τόν ετόρησε με τόση εύκολία, με δση ένα παιδί θά έσήκωνε ένα κουνουπίδι, τόν έφόρτωσε στον όμο του, και πήρε τ’ μοσολάτι που όδηγοσε στην κορφή τού βουνού, βιάζοντας τή γλώσσα του απ’ τή χαρά του, και λακωνοποιημένος των προτέρων, γίνε την άπελασία τού δημάρχου, όταν θ’ άβλεπε τή γέφυρα γκρεμισμένη.

Άφου βάρδισε λίγο, ο Σατανάς παρετήρησε προς τή γέφυρα και τού φάνηκε πώς ελθε κάνα σ’ αυτή μία μεγάλη συγκέντρωσις.

Άφση τ’ βράχο του χάμω, σκαφάλωσε στην κορφή του και τότε διέκρινε καθαρά τ’ παπά τού Γκοσενέν μ’ ένα σταυρό, κι’ ένα έξαπτόσυγο, να εύλογεί τή γέφυρα άμειρωμένος τήν στο θεό.

‘Ο Σατανάς κατάλαβε τότε ότι τίποτε δεν μπορούσε να κινή για να πετύχη τ’ σκοπό του και κατέβηκε λυπημένος απ’ τ’ βουνό.

Στο δρόμο βρήκε μία γέριχη άγγελίδα, τήν άρπαξε απ’ τήν ουρά, και τήν πέταξε για να ξεθυμάνη σ’ ένα γαρρολό !

‘Οσο για τ’ δήμαρχο, αυτός δεν άκουσε πιά να γίνεται λόγος για τόν καταχθόνιο αρχιτέκτονα. Μόνο τή πρώτη φορά τού έβαλε τ’ χέρι του στην τσέπη έκανε γερό τ’ δάκτυλά του. ‘Εταν τ’ χρυσάφι πουχε ξαναγίνη, κάρβουνο. Και η γέφυρα έβράστηκε πεντακόσια χρόνια όπως τότε ύποσχεθή ο διάβολος.

Μετάφρ. Δ. Π. Σπυρουλοπούλου